

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 244

Tiende Session.

58de Møde.

Fredagen den 17de Decbr. Kl. 1.

(Forsat.)

Winther: Naar det er blevet sagt, at det skulde være ubetænksomt at fremkomme med dette Lovforslag, skal jeg dertil blot bemærke, at det saa er en Ubetænksomhed, hvori mangfoldige, ja, jeg kan sige omtrent Halvdelen af Thingets Medlemmer, have havt Deel, og det, at en enkelt Rigsdagsmand paa den Maade opfaster sig til Dommer, kan jeg dog, med al mulig Agtelse for hans overordentlige Dygtighed, ikke lægge nogen særdeles Bægt paa. Man maa lægge Mærke til, at Loven af 4de Marts 1857 paa ingen Maade er tvingende for Regjeringen, den giver kun Regjeringen Bemyndigelse til at kunne tillade Anlægget af en saadan Jernbane, men idet man gav denne Bemyndigelse, var det dog stedse forudsat, at den skulde udføres under saadanne Forhold, som i det Hele vare til Gavn for Staten. Omstændighederne, Forholdene skulle altsaa tages i Betragtning af Regjeringen selv ved Udførelsen af denne Lov, og jeg kan ikke troe, at Regjeringen nu skulde være ligegyldig ved de Ytringer, som ere fremkomne her i denne Sal; hvis den skulde være det, troer jeg, at den maa regne sig det selv til Skade, isald der paa senere Stadier af Sagen bliver reist Banstueligheder af dem, der ere imod Loven, der have været det fra det første Dieblis af, og som have benyttet lovlige Midler til at svække den Bevilling, der var givet Regjeringen under ganske andre Forhold end dem, der nu ere tilstede.

Jeg kan aldeles ikke indsee, at Vedtagelsen af dette Forslag skulde kunne nedsette Rigsdagen hos Noget, der ikke isorveien var alde stemt mod den, navnlig mod nærværende Thing, blandt forskjellige Grunde ogsaa f. Ex. paa Grund af den Maade, hvorpaa Folkethinget er blevet til; for dem vil det altid være kjært at finde Noget at sikke frem, men lad os være overbeviste om, at de nok finde Paaskud alligevel, naar de kunne see deres Snit, enten vi forkaste denne Lov eller ikke. Naar vi ikke gjøre noget ulovligt Skridt, naar vi ikke engang bringe Regjeringen i en virkelig Forlegenhed, hvorfor skulle vi da ikke benytte os af den Ret, vi have til at tale om en Sag, der maa ligge enhver Patriot paa Hjerte, og som af Mangfoldige ansees for en Ulykke for den Landsdeel, som man tænkte at gavne derved. Hvor kunde det falde os, der ere fødte i Jylland, og som paa tusind Maader ere knyttede til denne Landsdeel, ind at sætte os op mod en Forholdsregel, som dog nærmest er tagen for at skaffe denne Landsdeel Gavn, naar vi ikke havde en inderlig Overbeviisning om, at man tværtimod derved vil tilføje denne Landsdeel en Skade, som maaffee ikke bliver forvunden saalænge vi leve. Hvorledes kan man kalde det Ubetænksomhed, og hvorledes kan man ligesom kaste en Skygge paa os, fordi vi ere fremkomne med dette Forslag, der er udsprunget af Interesse for vort Fædreland? Indstræk Dem, mine Herrer! til at antage, at vi have en urigtig Forestilling derom; dertil ere De berettigede, men gaae ikke videre i deres Domme om os, der have søgt at fremme denne Sag. At gaae videre, finder jeg høist ubilligt, og det er Noget, som saaledes iglen kan kastes